

тъ една седмица Мехмедъ Колъ-аасж бѣше довтасалъ въ Ичера и край Луда Камчия, до самия чучуръ, бѣше разпъналъ бѣли шатри.

Никой не смѣеше да се мѣрне край рѣката. Че свирепъ бѣ Мехмедъ Колъ-аасж, още по-свирепи бѣха кърджалиитѣ, които вървѣха подиръ него!...

— Пакъ за пакостъ е дошелъ този кървопиецъ, не за друго, — шепнѣха тихичко задъ портитѣ хубавитѣ ичеренки. Лани озлочести Димка и тя се обеси, горката! Та коя мома би изтърпѣла този срамъ?!

А мжжетъ, горкитѣ! И тѣ ходѣха като попарени отъ слана. Смѣеше ли нѣкой съ колата си да отиде, рѣката да прекоси съ дърва или нѣщо друго за Сливенъ?... Всѣки знаеше, че напраздно ще бие пжтъ до пазара!... Върне ли се, хората

на Мехмедъ ще го причакатъ подъ Чуката и всичко ще му взематъ.

Черна грижа и тревога притиснаха селото.

А Мехмедъ, подсукалъ дълги, черни мустаци, кривналъ надъ орлови очи аления си анадолски фесъ, бѣ подвилъ крака предъ шатрата си и съ острия си ножъ дѣлаше едно лесков клонче. Кърджалиитѣ бѣха налѣгали предъ шатритѣ си и, унесени въ дрѣмка, се припичаха на слънце.

Отъ горния край на селото се бѣлна ржченикъ. Донка, найличната и сръчна мома, бѣше се престрашила. А пжкъ и загорѣлитѣ устни на болната ѝ майка прегаряха за капчица студена водича.

И тя, безъ да му мисли много, метна кобилица на рамо и се спуствна къмъ чучура...

Като дойде до рѣката, тя скочи като сърна по минутитѣ и